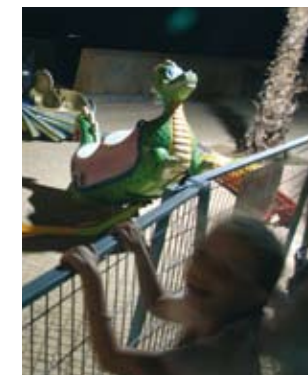

חוף הלילה

הציפורן שבקצה הזרת שימשה מדד לא מחייב להערכת המרחק על המפה. באמצעותה הנחנו שהמרחק בין עכו לנהריה הוא כעשרה קילומטרים. זה היה התכנון המקדים היחיד בטיול הספונטני שלנו, שבו לא היה דבר מתוכנן וידוע מראש. הרי אם נתכנן, משהו לבטח ישתבש

<< מאת איל שפירא

אופניו נראים כמו מחווה זולה לאופנועי הקוסטום האמריקניים. הוא מרגיש איתם כמו מלך. ברגע זה, על אופניו המוזהבים, עם הפאייטים שמתלשלים מהם, ועם שני אנשים שמתעדים אותו במצלמותיהם - הוא אכן מלך

של עכו עדיין מלווים אותנו. החוף המסולעי מצולק והחושך מקשים את ההליכה. אנחנו מקללים וצוחקים. הדרך מפגישה אותנו עם מפרצים קטנים וגם עם כמה דייגים שצצים משום מקום, נטועים לצד חתם ללא נייע. לאט לאט אנו מותירים את העיר על סאונה ואורותיה מאחור. החושך הופך להיות סמיך, ורק אינספור הנקודות הכתומות שיוצרות את התוואי של חיפה - שנראית מכאן מפלצתית - משמשות לנו עוגן. אין כבר מגלי ארצות כי אין מה לגלות, וגם לא נות"ר כמעט בשום מקום טרה אינקוגניטה ("ארץ לא נודעת", בלטינית), אבל גם הים שבין עכו לנהריה טוב לנו עכשיו, ועדיף על אפשרויות אחרות, בהן בהייה במסך מרצד. הים שחור ועכו נמצאת הרבה מאחור. נדמה שאין כאן נפש חיה, אבל אם מתבוננים היטב מגלים זוגות חבוים במכוניתם או קצת מחוץ לה. כנראה מפגשים אסורים, אבל בואו לא נכליל. ויש גם הולכי בטל שנעים באופן חשוד. אולי הם מוסרים זה לזה חבילות קטנות בחסות החשיכה. ואולי זה רק הרמיון המתעתע שלנו.

נורות צבעוניות, סירנת משטרה יבבנית ומוזיקה רועשת שבוקעת מרמקולים ענקיים המצויים בירכתיה. בכל סיבוב היא מעלה ומורידה משפחות שמגיעות לשוט בתוך הנמל הקטן, בלי לצאת אל הים הגדול, ומסתפקות בדוגמית הזאת של הים. לא שבאמת ציפינו, אבל אפילו הסירנה היא לא באמת סירנה של הים.

מקום של מפגשים אסורים

הגיע הזמן להתחיל לצעוד לכיוון החוף. השעה כבר שמונה בערב ואין לנו מושג כמה זמן אורכת ההליכה מכאן עד לנהריה. יש משהו מרגש בחוסר הידיעה. האם קו החוף עביר ופנוי ממכשולים? אנו פונים צפונה, מחפשים פתח יציאה מהחומות אל הטבע החשוך. צעיר מוסלמי, ארוק לפי מלבושיו, חולף ליד אנדרטה שלצד החוף, פונה לרוכן קטן שאדים מיתמרים ממנו וקונה מנת גרגירי חומס חמים. לידו עומדות בנותיו, תאומות כבנות ארבע. לרגליהן נעלי התעמלות קטנטנות שבסר ליותיהן מהבהבות נורות בשלל צבעים. אנחנו שואלים אותו היכן הכי נוח לרדת לים. "לאן אתם צריכים להגיע?" "לנהריה." "נהריה" הוא מגלגל באיטיות את המילה בהטעמה מלאת חשיבות. "נהריה זה לא רחוק. 40 דקות הליכה אם לא תעצרו בדרך." "איך 40 דקות? אתה בטוח? לפי המפה זה בערך עשרה קילומטרים." "אני יודע טוב מאוד", הוא צוחק. "אני קבלן מרידות. עובד עם כל הגדולים. אני חייב לדעת." 40 דקות מאוחר יותר, אורותיהן של השכונות הצפוניות

כמה צעדים ממנו יש דוכן לממכר כובעי בוקרים מתוצרת סין, שטומן בחובו גם שפע מפתיע וססגוני של קונכיות וצי"דפים גדולים בעשרה שקלים האחד. יש לנו תחושה שגם הם מתוצרת סין. זהו שוק אמיתי, כזה שיש בו אוצרות.

מלך על אופניים מוזהבים

בשעה שהשמש מתחילה לשקוע, אנו חולפים על פני ח'אן אליעומדאן, שביקור בעכו אינו שלם בלעדיו. הערב שעריי סגורים, ופיגומי ברזל הניצבים לצדו מעידים שהוא זוכה למתיחת פנים קלה. פונדק הדרכים, שידע ימים שר קקים וגדושי צבעים, שפות וסחרות, הוקם על ידי העות" מאנים בסוף המאה ה-18. גם כיום הוא יודע להרשים את המבקרים בעמודי הגרניט היפים שלו. האם אנחנו יכולים לתעות בכוונה תחילה? נראה שני סיוננו עלה יפה. אנו הולכים בטל בסמטאות הצרות, המי חשיכות, ונתקלים מדי פעם בחומת הים הרומית הגבוהה והאימתנית. רוכב אופניים כבן 14 מקיף אותנו הלך וסוב ומבקש שנצלמו. "למה?" "מה זה למה? בשביל שיהיה תמונה", הוא מצהיר אמת שאי אפשר לחלוק עליה. אנחנו מצלמים אותו על אופניו, שנראים כמו מחווה זולה לאופנועי הקוסטום האמריקניים של שנות השבעים. הוא מרגיש איתם כמו מלך. ברגע זה, על אופניו המוזהבים, עם הפאייטים שמתלשלים מהם ומתנפפים ברוח, ועם שני אנשים שמתעדים אותו במצלמותיהם - הוא אכן מלך. ממשיכים הלאה. מוזיקה ערבית מחרישת אוזניים עולה מנמל עכו הקטן, שמסעדות רגים חובקות אותו. בין סירות הדייגים הריקות חגה במעגלים אינסופיים סירה שכליכולה

הרעיון היה פשוט: לעלות על הרכבת בתל אביב, להגיע לעכו בשעת בין ערביים, לרדת אל חוף הים ולצעוד עליו צפונה עד לנהריה. ההנחה הייתה שעיר היקים הצפונית תופיע אי שם באמצע הלילה. מאחר שצעידה מסוג זה דורשת מידה לא מבוטלת של רוח שטות, פניתי לחברי הטוב, עומר, משוטט כרוני בפני עצמו. עוד בקרון הרכבת צפונה הסכמתי נו שאף שנקודת הסיום היא נהריה, היעד שלנו הוא למעשה הים עצמו, והמטרה - להתענג על הדרך.

רגע לפני שהדממה מגיעה

אחרי שעה וקצת על המסילה אנחנו מגיעים לתחנת עכו, מרחק של רבע שעת הליכה מהעיר העתיקה. אם יורדים אל הים, כדאי לעשות זאת במקום הנכון ועל רקע תפאורה מתאימה. הרי הים של עכו הוא ים עם כבוד. הוא הביא עמו במרוצת ההיסטוריה הארוכה של העיר לא רק גלים משתבי רים ורוחות עזות אלא גם כובשים לא מעטים. העיר בעלת הנמל הנוח פיתתה אותם באמצעות הגישה הקלה שהיא מאפשרת אל מרחבי הגליל ורצועת החוף. אחרי התמסרות קצרה לחומוסייה מקומית, אנחנו פונים אל השוק. חייו האמיתיים של מקום נגלים לעין בזמן החי מקמק שמתחיל לאחר שעות השיא ומסתיים לפני שדממת הלילה משתררת. לרגעי חסד אלו זכינו בשוק של עכו. דלתות כחולות, תקרה מקומרת ואור נורות צהבהב שוטף את מסדרונות האבן בחלק הצפוני, התיירותי יותר, של השוק, בהמשך הדרך מתגלה בית קפה שקולות רמים וענני נרגילות עולים ממנו. בסמוך לו מצויה חנות ממתקים צבעונית, והמוכר הנלהב מציע לנו מיני מרקחות ושיקויים להגברת של משהו אחר ולהרחקה של משהו אחר. במרחק

עכו, מימין לשמאל:
חומס ליד השוק
פארק שעשועים לצד החוף
רוכב אופניים בסמטאות העיר העתיקה
סירת תיור בנמל
נצנצים וניגונים
ירח מעל החומות הנושקות לים
ציורים: עומר ארמוני, איל שפירא, בלאש 90

אגב, נבנו על ידי יצרן כרכרות אמריקני מבני אמיש. גם אם היא לא תמיד נראית כך, נהריה היא קלאסה: עיירת קיט על הים, שהוקמה בשנת 1934 כמושבה חקלאית על ידי עולים בני המעמד הבינוני מגרמניה (יקים, בלשון פחות מכובסת). היא נחשבה בירת הגליל המערבי, ורבים מיישובי האזור היגרו אליה. כיום היא מאכלסת 60,000 תושבים. אנו נכנסים עמוק אל תוך העיר, מותירים את הים מאחור. המראה הכמורהוליוודי של הטיילת מתחלף במראה של רחובות קשי יום, עם נערים ששתו קצת יותר מדי, חתול מרוט, ואפילו הומלסים, ליתר דיוק שניים, שבוהים בחלון ראווה של חנות למוצרי אלקטרוניקה ומתמקדים במשחק כדורגל נטול קול שנשקף מעברו האחר של החלון. אנחנו הולכים לכיוון תחנת הרכבת, שמחים לגלות אגב שיחה מקרית עם שומר סף של אחד המועדונים, שמדי שעה יוצאת רכבת לכיוון תל אביב, גם באמצע הלילה. כמעט שתיים אחר הצות. אנו ממשיכים בשרדות הגעתון מזרחה. על המדרכה יושבים גבר ואישה בשנות השלושים המאוחרות לחייהם, לבושם מוקפד. לידם נח אופנוע הארלי דוידסון ענקי. הוא מרהיב בעיצובו החדשני, כאילו הגיח מן העתיד. אנחנו מבקשים רשות לצלמו. "צלם, צלם את הזבל הזה", מסגן הבחור במבטא רוסי כבד. "למה זבל?" "כבר פעם שנייה השבוע שהוא נתקע לי. זה הארלי זה? היום הכל עושים ביפן או בסין. זה לא הארלי של פעם. רק יפה, אבל לא שווה." חברתו מהנהנת בהסכמה ומוסיפה קללה ברוסית. אנחנו שותקים בהבנה. אני נזכר בנער האופניים מעכו. מעניין מה הוא עושה עכשיו. כנראה רוכב בצחוק גדול בין סמטאות השוק החשוכות, ללא מטרה. סתם כך, מאושר. ©

נהריה האמיתית, הרחק מהטיילת ההומה צילום: עומר ארמוני

לפנינו ומתגלה כאחת מטיילות החוף היפות בארץ. הכל בה לבן, עיצובה מוקפד. היא נקייה, פתוחה אל הים, נושקת לו. לא כמו זו של עכו, הסכורה בחומת אבן נמוכה ומקוממת. ואז גם מופיעים הפאבים, המועדונים, המסעדות. בבת אחת העירוניות מכה בנו. אחרי יותר משלוש שעות הלילה כה בחופים שוממים וחשוכים, עורף הגירויים מסנוור אותנו. צעירים וצעירות בני עשרה, מהרסים אנה ואנה במיטב מחלצותיהם, ממלאים את האוויר בריחות בושם עזים והורמונים. השירים של שרית חרד מתערבלים במיקס לא הגיוני עם שיריו של בוב מארלי. אנחנו יושבים מול הים באוויר הקי ריר של חצות וקצת, ומוזגים אל תוכנו אלוהות לקינות. עומר מצלם עדר של נערות צווחניות שמתגודד בסמוך. הן קולטות אותנו ונמלטות, כמו להקת זכרות שהבחינה בטורף. רק אחת נותרת על עומדה, חוככת בדעתה, ואז פונה אלינו בצעדים מהירים. "תמחק את התמונות שלנו מיד!" היא פוקדת. "אם לא - אני אקרא למשטרה". חברי תיה מציצות בה ממרחק בטוח. אנחנו מגחכים קלות ואומץ לבה מתפוגג מיד. הנה עוד יתרון בלעבור את גיל 40: אתה כבר לא מפחד מנערות זועמות. מכאן, בכוחות אחרונים, אנחנו מזרחלים אל שדרות הגי עתון, שקריות על שמו של הנחל הקלוש שזורם במרכז. לא מעט נביעות מלוות אותו ממקורותיו בדרכו אל הים, אך רובן משמשות להשקיה. למרות זאת, גם ברוזיפיותו הוא מענג, מציף אותנו בנוסטלגיה של טיולי ילדות. לנהריה אין עבר. יש לה נוסטלגיה שעדיין מתרפקים עליה. אפילו הכרכרות המפורסמות חזרו אל העיר, והן חגות בה בחדשי הקיץ. במקום עגלונים נוהגות בהן צעירי רות שלובשות לבן מכף רגל ועד ראש. הכרכרות עצמן,

יותר מטיפשי להיכנס למים, אבל אנו פושטים את הבגדים וקופצים פנימה. הים הצפוני מפתיע לטובה ועוטף אותנו במים המימים (יחסית). אנחנו משתכשים אגב אנחות ונהמות רמות, בעוד שרירי הגב והרגליים שולחים למוח מסרים של תודה. אבל המוח לא קולט כלום. גם הוא מצוי ברפיון כללי. אין כלום בעולם חוץ מהמפרץ המחבק הזה. רק כשהקור מתחיל לחדור לעצמות, אנחנו מבינים שצריך להמשיך. מכאן כבר אפשר לראות את אורותיה של נהריה, אבל כמו שכל נווט מתחיל יודע היטב - נצנצי אורות בלילה חשוך יכולים לתעתע. רכס כורכר גבוה עולה ומופיע, שבילים חוצים אותו. אנו מטפסים, ואז, באחת, אור יקרות לבן מסנוור אותנו. לעיינינו מתגלה פארק מטופח אדיר ממדים. שלט עירוני מעיד שהגענו לנהריה. שבילי הפארק מצווחים, מרשאותיו נוהקות בירוק עז, ספסליו הלבנים מזמינים. רק דבר אחד חסר בסצנה הזאת: בני אדם. "זו רק תפאורה של עיר", אני מנחש. "לא. זו עיר דמה, בשביל ניסויים אטומיים", קובע עומר. אכן, הרפיון הגופני והשכלי נותן את אותותיו. ואז, מאחד השבילים גולש לעברנו במהירות רוכב אופניים. "מזל שראיתי אתכם", הוא אומר ברצינות. "עוד דקה אני נועל את הפארק." "נועלים פה את הפארקים?" אנחנו שואלים. "ברור", אומר הצעיר, מעין גרסה אורבנית של שומר יערות. "תגיד, הטיילת של נהריה תהיה פתוחה או שגם אותה נועלים?" "פתוחה, פתוחה", הוא עונה בכובד ראש. אחרי כחצי שעת הליכה, הטיילת של נהריה נפרשת

לפתע מופיע רכב שטח עם שני שוטרים שדורשים לדעת מה יעדנו. לאחר שאנו מסבירים להם, הם מרימים גבה, מחייכים ונוסעים לדרכם. "אם נתחיל לחפש יעדים ומטרות, נמצא את עצמנו מחר תולים על לוח שעם רשימה של הישגים פיננסיים לעשר השנים הקרובות", אני אומר לעומר. הוא מגחך וממשיך לצעוד. יש משוה מרתק בהי ליכה שלו. מצד אחד, הוא צועד מהר, בקצב אחיד. מצד אחר, מי שמכירו היטב יודע שיעד של ממש אין לו. הליכי תו הנמרצת מסווה נפש של משוטט אמיתי, שותף מושלם לטיולים כאלה.

יקים, הורמונים ובוב מארלי

אחרי כשעתיים של הליכה אנו מגיעים אל המקום שחיי פשנו, בלי לדעת על קיומו כלל. בטיול מסוג זה הוא חייב להופיע: מפרץ פרטי, כזה שאי אפשר להתעלם ממנו. המי פרץ הפרטי, השוכן בסמוך למושב שבי ציון, סכור היטב משני עבריו באמצעות זרועות סלע, עתיר צדפים ומנצנץ לאורו הקלוש של חצי ירח. אמנם קר בחוץ, ונדמה שיהיה זה

נהריה, מימין לשמאל: נערות מבלות באזור הפאבים טיילת החוף: מעוצבת למשעי ופתוחה אל הים ממתנים לחילוף אחרי חצות בשדרות הגעתון צילום: עומר ארמוני, איל שפירא

"תמחק את התמונות שלנו מיד!" היא פוקדת. "אם לא - אני אקרא למשטרה." חברותיה מציצות בה ממרחק בטוח. אנחנו מגחכים קלות ואומץ לבה מתפוגג מיד. הנה עוד יתרון בלעבור את גיל 40: אתה כבר לא מפחד מנערות זועמות